

Hồi 106

Biết Đâu Mà Sờ

Wê sợ hãi vừa hiện nơi gương mặt trước đó, bây giờ tan biến mất, Tô Anh điếm nhẹ một nụ cười.

Thì ra, trong cơn nguy cấp, Tiểu Linh Ngư chợt thấy chị em Di Hoa Cung Chủ xuất hiện xa xa, hai bà múa tay bày vẽ những chiêu thức cho chàng.

Hai bà đánh ra một chánh một phản, một công một thủ, mỗi chiêu đánh ra rất chậm, như sợ chàng không nhận định kịp.

Tiểu Linh Ngư thừa hiểu là hai bà truyền thụ võ công cho chàng, trong tình thế đó, dù chàng có muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt nổi !

Rồi chàng đành y theo hai bà.

Quả nhiên, Ngụy Vô Nha lo sợ !

Chàng dùng chiêu của Yêu Nguyệt mà công, khi Ngụy Vô Nha phản công, chàng lại đánh chiêu của Lân Tinh, cứ thế mà giao chiến với Ngụy Vô Nha.

Chiêu thức thì tầm thường, song qua mười chiêu, chàng chuyển bại thành thắng ngay.

Đến lúc đó, chàng mới công nhận là võ công của Di Hoa Cung cực kỳ ảo diệu, tuy đứng ngoài xa, hai bà biết rõ đấu pháp của Ngụy Vô Nha, hai bà chỉ điếm sơ sài, mà chàng còn thắng thế, huống hồ khi hai bà xuất thủ, thì Ngụy Vô Nha làm sao duy trì nổi ?

Mãi đến lúc Ngụy Vô Nha phát hiện ra hai bà, thì lão đã bị Tiểu Linh Ngư bức đến huyệt hơi.

Khí thế Ngụy Vô Nha yếu dần, chiêu thức chậm dần, mất cả linh hoạt biến hóa.

Tiểu Linh Ngư cười lớn, thốt:

- Ta không nghĩ là phải cắt lưỡi người. Ta cũng không muốn chặt đôi chân vô dụng của người ! Ta chỉ muốn móc đôi mắt của người thôi ! Cho người không còn nhìn được nữa !

Vừa lúc đó, một tiếng “bùng” vang lên.

Mường tượng âm thanh từ bên ngoài sơn động vọng vào, tiếng dội rất lớn, lồng vang khắp lòng động.

Tiểu Linh Ngư vừa giật mình, vừa mừng rỡ.

Còn Ngụy Vô Nha thì lùi nhanh xa vị trí ba trượng.

Chừng như lão toan dò con đường hầm đó rút đi, song Di Hoa Cung Chủ đã đứng chặn ngoài xa xa, cả hai vẫn lạnh mặt như muôn thuở.

Lân Tinh Cung Chủ hét:

- Giang Tiểu Ngư ! Người còn chờ gì mà không đánh tiếp ?

Ngụy Vô Nha kêu lớn:

- Hãy khoan ! Ta có lời muốn nói !

Lân Tinh Cung Chủ hỏi:

- Người còn muốn nói gì nữa ?

Ngụy Vô Nha hỏi lại:

- Có tiếng động bên ngoài, không lý có kẻ biết các người bị khốn tại đây ?

Tiếng bùng bùng bên ngoài vang lên liên tục, trong ánh mắt của Lân Tinh Cung Chủ thoáng lộ niềm vui, song bà điềm nhiên đáp:

- Phải rồi !

Ngụy Vô Nha hỏi luôn:

- Cho nên các người tin tưởng là được cứu nạn rồi phải không ?

Lân Tinh lạnh lùng:

- Chẳng lẽ người cho rằng nhất định là bọn ta phải chết nơi tay người ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Người tưởng là nếu từ bên trong phá cửa đi ra thì khó, còn từ bên ngoài phá núi vào lại dễ hơn, vì có khí cụ phải không ? Rồi do đó, các người không ngần ngại giết ta, chẳng cần để cho ta sống mà chỉ đường dẫn lối cho các người thoát ra, phải vậy không ?

Lân Tinh bĩu môi:

- Người phá núi làm hang làm động được thì người khác cũng làm được chứ sao !

Ngụy Vô Nha bật cười lớn:

- Phải ! Ta làm được thì người khác cũng làm được ! Tuy nhiên, người có biết ta vận dụng bao nhiêu người, và làm trong bao nhiêu thời gian chẳng ?

Lão lại cười to hơn, rồi tiếp luôn:

- Các người tưởng là ta không biết có người vào đây rồi trở ra liền hay sao chứ ?

Lân Tinh cau mày:

- Người biết rồi sao ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Người đó đã rõ là các người bị khốn trong này, thấy các lối thông đều bị bít kín, tự nhiên phải xuất toàn lực giải cứu các người. Ta biết việc đó, đáng lẽ ta bít luôn lỗ thông hơi cho các người chết gấp vì ngạt thở, nhưng ta không nóng nảy, ta không làm như vậy. Tại sao ? Hả ? Cái đạo lý đó các người không nghĩ ra à ?

Lân Tinh Cung Chủ cười lạnh:

- Chẳng lẽ người cho rằng người trong Di Hoa Cung không phá nổi một vụng cửa đá à ?

Ngụy Vô Nha cười mỉa:

- Phá nổi chứ ! Song ít nhất cũng phải mất hai ba hôm mới xong !

Lân Tinh Cung Chủ hừ một tiếng:

- Hai ba hôm rồi sao ? Bọn ta cứ chờ đợi trong vài ba hôm, có gì đâu !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Nếu chỉ chờ đợi vài ba hôm thôi, còn ai nói làm chi ! Bất quá, từ ngoài động vào đến đây, có tất cả mười ba vụng cửa đá, và muốn phá một vụng cần phải động viên ít nhất cũng hơn trăm người. Phá hết mười ba vụng cửa phải mất ít nhất cũng một tháng !

Lân Tinh kêu lên:

- Một tháng ?

Ngụy Vô Nha điềm nhiên:

- Ít nhất ! Có thể phải lâu hơn !

Lân Tinh nhìn sang Yêu Nguyệt.

Cả hai cùng biến sắc !

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Nơi đây, thiếu vật thực, thiếu nước uống, dù cho các người có bản lĩnh như thế nào, bất quá chỉ duy trì độ mười hôm là cùng. Người bên ngoài vào được nơi đây, không phải để cứu các người mà chính là để hốt xương các người.

Tiểu Linh Ngư vụt cất cao giọng:

- Nếu vậy thì bọn ta không thể không giết người !

Ngụy Vô Nha mỉm cười:

- Giết ta là phải hơn ! Bởi ít nhất các người cũng tránh được bị ta nhìn cái vẻ xấu xí của con người sắp chết. Tuy nhiên ...

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Tuy nhiên làm sao ?

Ngụy Vô Nha cười nhạt:

- Hiện tại, nếu các người giết ta, thì đáng tiếc lắm !

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Đáng tiếc ? Ta đem cái xác người cho chó ăn cũng còn được, làm gì phải tiếc ?

Ngụy Vô Nha không giận, mà lại cười:

- Các người cứ theo ta, xem qua mấy vật đi !

Tiểu Linh Ngư xì một tiếng:

- Xem cái gì ?

Ngụy Vô Nha tiếp:

- Thì cứ đi theo ta ! Rồi sẽ biết !

Tiểu Linh Ngư thoáng nhìn qua Di Hoa Cung Chủ, đoạn gật đầu:

- Được ! Ta đi theo người. Ta không sợ người tráo trở chi đâu !

Ngụy Vô Nha cười nhẹ:

- Trước mặt Di Hoa Cung Chủ và thiên hạ đệ nhất nhân thông minh, ta đâu dám giở trò gì !

Lão đẩy bánh xe, cỗ xe lăn theo đường hầm.

Chị em Di Hoa Cung Chủ theo liền, sát bên sau lão.

Tiểu Linh Ngư day qua Tô Anh, hỏi:

- Dưới sơn động này, còn có địa thất phải không ?

Tô Anh gật đầu:

- Ừ !

Tiểu Linh Ngư hỏi gấp:

- Trong địa thất có gì ?

Tô Anh thở dài:

- Ta không hiểu. Ta chưa từng xuống đó lần nào.

Tiểu Linh Ngư lấy làm lạ.

- Người không hề xuống đó ?

Tô Anh đáp:

- Chừng như lão xem nơi đó trọng yếu lắm, ngoài lão ra, không ai vào được. Trước kia, có hai đệ tử của lão toan xuống đó nhìn trộm xem lão làm gì. Không may cho chúng, lão phát giác ra, lập tức xử lăng trì chúng.

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Lão làm cái quái gì ở dưới đó ? Tại sao lão giữ bí mật ?

Tô Anh tiếp:

- Không ai thấy lão làm gì dưới đó. Nhưng ai cũng nghe những âm thanh kỳ dị từ nơi đó phát ra.

Tiểu Linh Ngư trở mắt:

- Âm thanh như thế nào ?

Tô Anh giải thích:

- Cứ mỗi lần lão xuống đó, thì có tiếng cum cum coong coong vang lên, có lúc vang lên liên tiếp như vậy suốt mấy ngày đêm không ngừng !

Tiểu Linh Ngư sáng mắt lên:

- Cum cum coong coong ? Có phải tiếng kim loại đập vào đá chẳng ?

Tô Anh đáp:

- Mờng tượng là vậy !

Tiểu Linh Ngư cả mừng:

- Hay là lão khai địa đạo ở dưới đó ?

Ngụy Vô Nha lúc đó đã chuyển xe qua một vọng đá rất hẹp.

Phải chăng lối thông đó là lối bí mật lão chừa lại ?

Tiểu Linh Ngư vội chạy theo, nhưng đến nơi rồi, chàng thất vọng ngay.

Bên trong vọng cửa hẹp đó, là một giang nhà, hình lục giác.

Nhà, dĩ nhiên bằng đá, không có một vọng cửa nào.

Nhà, thiếu ánh sáng, Tiểu Linh Ngư thấy lơ mơ một cỗ quan tài bằng đá. Rải rác có nhiều tượng hình, cũng bằng đá.

Ngụy Vô Nha thốt:

- Bây giờ thì các người tin được chứ ! Ta đã chuẩn bị một cỗ quan tài bằng đá, đặt tại đây từ lâu, dành cho ta khi tắt thở.

Tiểu Linh Ngư vụt hỏi:

- Còn các thạch tượng kia ?

Ngụy Vô Nha cười hệt hệt:

- Những tác phẩm của ta ! Để ta đốt đèn lên cho các người trông rõ.

Giọng cười của lão quái dị vô cùng.

Nghe giọng cười đó, Tiểu Linh Ngư biết ngay là thạch tượng có liên quan trọng đại đến cuộc đời của lão.

Ngụy Vô Nha đến một góc tường, lấy môi đánh lửa đốt ngọn đèn nơi vách.

Lão đốt luôn bốn ngọn.

Đèn tỏa ánh sáng, Tiểu Linh Ngư sững sờ.

Tượng đá là tượng chị em Di Hoa Cung Chủ, tượng Ngụy Vô Nha, chẳng những giống hình vóc mà kích cỡ cũng tương đồng. Tượng rất nhiều, cứ mỗi ba tượng họp thành một nhóm, mỗi nhóm có một tư thái riêng biệt.

Nhóm thứ nhất là chị em Di Hoa Cung Chủ quỳ trên mặt đất, nắm chéo áo Ngụy Vô Nha, hướng về lão mà khổ khổ ai cầu.

Nhóm thứ hai là Ngụy Vô Nha dùng roi đánh hai bà, hai bà có vẻ thống khổ vô tưởng.

Nhóm thứ ba là chị em Di Hoa Cung Chủ bò lăn dưới đất, Ngụy Vô Nha đạp chân lên ngực hai bà, tay cầm một chén rượu, nâng kề miệng.

Rồi còn nhiều nhóm nữa, mô tả những cảnh khó trông.

Toàn thể các tượng đều giống người, chẳng khác hiện thân của người sống.

Dưới ánh đèn, có vô số Di Hoa Cung Chủ, có vô số Ngụy Vô Nha. Hai bà chịu mọi khổ nhục. Hai bà bị đánh, bị ngược đãi, bị hành hạ, hai bà van xin, cầu khẩn, kêu gào, than khóc, vẫy vùng !

Thì ra lão xuống địa thất để mà tạc tượng cho nên, có lúc liên tiếp mấy hôm, lão hì hục đục, khắc, chạm không ngừng.

Nhìn qua các pho tượng, Tiểu Linh Ngư buộc miệng khen:

- Không ngờ một lão điên dại lại là bậc thiên tài về điêu khắc !

Di Hoa Cung Chủ giận quá, người run lên như đang cơn phát lạnh, nhún chân nhảy tới, chụp một pho tượng, đập nát, đập hết pho này đến pho khác.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Uổng ! Uổng quá ! Tượng này mà lưu lại là mỗi pho tị giá liền thành. Những vật báu như thế này cần phải được để đời, cho hậu thế chiêm ngưỡng.

Ngụy Vô Nha ở bên cạnh, giương mắt nhìn bất động.

Lân Tinh Cung Chủ vọt mình tới trước mặt lão, hét:

- Súc sanh ! Người còn hy vọng ta tha thứ nữa chăng ?

Bà với tay chụp chéo áo của lão, lôi xuống xe, đoạn quăng lão vào vách.

Một tiếng bình vang lên, Ngụy Vô Nha vỡ ra từng mảnh vụn.

Con người bằng xương, bằng thịt làm sao vỡ ra từng mảnh vụn.

Lân Tinh giật mình, phát hiện ra là con người đó chỉ là một tượng đá, khoát y phục bên ngoài.

Ngụy Vô Nha thực sự biến đi đâu mất dạng.

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn quanh, vọt nhảy dựng lên, kêu to:

- Nguy ! Lần này thì nguy thật cho chúng ta rồi đó !

o0o

Tòa thạch thất chỉ có một vọng cửa duy nhất, vọng cửa đó hiện tại đã bị phong bế rồi. Bốn phía là vách đá, muốn phá vách mà ra, tất phải chọn một mảnh núi mới tạo thành một con đường.

Bằng cố là Di Hoa Cung Chủ quăng tượng chạm vách âm âm, vách không tơ hào rung chuyển.

Tuy nhiên, họ không nản chí, dùng hết các phương pháp, tạo một lối thoát, dù họ biết rằng chẳng một phương pháp nào có kết quả.

Tiểu Linh Ngư bỏ cuộc trước hết.

Dù trong cảnh tuyệt vọng, chàng vẫn không muốn làm hao phí khí lực một cách vô ích.

Rồi chàng và Tô Anh cùng ngồi xuống một chỗ.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Bây giờ thì ta bội phục Ngụy Vô Nha thực sự ! Con người đó quả thật có tài ! Lại có nhiều tài !

Tô Anh trầm lặng giây lâu, rồi hỏi:

- Lão đã thành công trong việc nhốt chúng ta, tại sao lại còn lừa chúng ta đến chỗ này ? Cần gì lão phải làm như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Có nhiều lý do lắm ! Thứ nhất, lừa chúng ta đến đây, để nhốt chúng ta trong một phạm vi nhỏ hẹp, cho lão dễ bề hoạt động. Lão tự do ăn, tự do uống, rồi đến lúc bọn ta chết vì đói, lão sẽ chuẩn đi.

Tô Anh cau mày:

- Người cho rằng lão không quyết tâm cùng chết với chúng ta tại đây ?

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Người tin là thực sự lão có ý đó sao ! Bất quá, lão áp dụng cái phương pháp đưa mình vào cảnh chết để tìm cái sống sau đó, có thể thôi. Trong cái kế, còn có cái kế

khác nữa, chúng ta vào đây rồi, thì bọn bên ngoài kia có hì hục phá núi, cũng cầm như vô ích !

Tô Anh thở dài, cúi đầu.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Hiện tại, chúng ta chẳng khác nào một bầy khỉ bị nhốt chung chuồng. Nhốt khỉ chỉ để xem trò khỉ. Lão sẽ theo dõi từng biến đổi một của chúng ta, để cho lòng khoan khoái từng cơn, từng cơn !

Tô Anh hỏi:

- Người cho rằng lão có thể nhìn trộm chúng ta ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Lão lừa chúng ta đến đây là vì mục đích đó ! Lão sẽ xem trạng thái của chúng ta trước lúc chết !

Tô Anh lại trầm tư.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư bật cười, rồi lẩm nhẩm:

- Chẳng rõ lúc sắp chết, trạng thái của ta ra sao ! Đẹp hay xấu ? Dù sao thì chắc là cũng thú vị lắm !

Tô Anh nhích mình tới, tựa vào mình chàng, cười nhẹ thốt:

- Vô luận người có trạng thái nào, người cũng đáng yêu cả !

Tiểu Linh Ngư cắn nhẹ vào một bên má nàng hỏi:

- Nếu cao hứng, ta ăn tươi nuốt sống người, người có sợ không ?

Tô Anh dịu giọng:

- Như vậy là hai chúng ta cùng nhập một làm ta sợ cái gì ?

Tiểu Linh Ngư nhìn vào mặt nàng lâu lắm, rồi thở dài, tiếp:

- Rất tiếc, người quá thông minh ! Chứ nếu không thì chắc là ta mê người rồi !

Tô Anh thoáng đỏ mặt, lại cắn môi, thốt:

- Ta nghe nói, nữ nhân sanh rồi, dù thông minh cũng biến thành ngu.

Nếu là lúc khác, nghe nàng nói thế, hẳn Tiểu Linh Ngư phá lên cười vang !

Nhưng hiện tại, câu nói đó vào tai chàng như một luồng khí ấm thổi vào tim, một giọt mật rót vào dạ dày, mà cũng có chút chua cay hòa lẫn.

Chàng không đặt thành tên cái tư vị đó nổi, có điều cảm thấy từ lúc nào đến bây giờ chưa biết nếm nó lần nào.

Lúc đó chị em Di Hoa Cung Chủ đã dừng. Hai bà đứng thừ ra tại chỗ, gương mặt vẫn lạnh lùng, nhưng ánh mắt lộ vẻ mệt nhọc.

Lâu lắm, Tiểu Linh Ngư đứng lên, bước đến trước cỗ quan tài bằng đá xanh, nâng nắp, chặn ngang phía trước, rồi lại khuân từng tảng đá nhỏ chất chung quanh quan tài chừa một lối vào.

Di Hoa Cung Chủ chẳng hiểu chàng làm gì, nhìn chàng làm, hết sức lầy lăm lạ.

Họ cố dần lòng không hỏi, song lại hy vọng Tô Anh hỏi.

Nhưng Tô Anh chỉ cười, nhìn chàng làm, mừng tượng nàng hiểu dụng ý của chàng.

Thời khắc trôi qua, từng phút, từng phút, cuối cùng Lân Tình không nén lòng được nữa, lúc ấy thì Tiểu Linh Ngư chất đá cao bằng đầu người rồi.

Bà hỏi:

- Người làm gì thế ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ăn uống, ngủ, ỉa, đái, con người muốn sống phải làm những cái đó. Hiện tại, chúng ta không có gì ăn, uống, nhưng ỉa đái thì cứ thường xuyên mà làm, và chẳng lẽ chúng ta để phệt ra ngay trong quần ? Hay nhất kín thứ hôi thối đó trong bụng mãi ? Ta chuẩn bị chỗ để làm những cái đó.

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Người dám vô lễ như vậy à ?

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Vô lễ ? Đó là cái điều hữu lễ nhất đời, sao người cho là vô lễ ? Chẳng lẽ người quen phệt ngay trong quần ? Nếu vậy thì đúng là vô lễ đó !

Di Hoa Cung Chủ giận đỏ mặt, tắt lý, không nói gì được.

Xây tường quanh cỗ quan tài xong, Tiểu Linh Ngư mới khuân nắp quan tài chụp lên trên, chàng đã dựng một phòng vệ sinh khá tươm tất.

Nhìn công trình kiến tạo, chàng cười rồi lẩm nhẩm:

- Khá đấy ! Dù cho là hoàng đế vào đó mà làm cái việc đại tiểu tiện cũng không mất mặt ! Chỗ đáng chú ý là bên trong rất rộng rãi ! Mấy mươi người phóng uest cùng một lúc cũng không đầy ứ !

Chàng vỗ tay bép bép, rồi cười tiếp:

- Kính lão đắc tràng, tại hạ xin nhường quyền ưu tiên cho nhị vị tiền bối !

Di Hoa Cung Chủ đỏ mặt dậm chân, quay mình về hướng khác.

Tiểu Linh Ngư nhìn Tô Anh, hỏi:

- Còn người ?

Tô Anh cũng đỏ mặt:

- Ta ... ta chưa ... chưa mắc !

Tiểu Linh Ngư vẫn cười:

- Nếu vậy, ta xin mạn phép !

Chàng vừa thốt vừa bước vào trong quan tài

Một lúc lâu, chàng trở ra, buống tiếng thở dài, rồi lẩm nhẩm:

- Khoái ! Khoái quá chừng ! Những cái khoái như thế này, ngâm trên đời không nhiều đâu !

Chàng ngồi xuống, nhắm nghiền đôi mắt, tợ hồ muốn ngủ.

Rồi Tô Anh nối tiếp, bước vào.

Ngờ đâu, nàng vừa bước đi, Tiểu Linh Ngư vụt mở mắt, cười hì hì, hỏi:

- Người mắc rồi phải không ?

Tô Anh đỏ mặt:

- Người là một tiểu quỷ mà !

Nói chung đừng ai nhắc tới, thì không ai nhớ. Có kẻ nhắc đến rồi, thì ai ai cũng nghe thốn sau cơn nín lên.

Nó như một chứng bệnh dễ lây.

Một lúc sau, Lân Tinh Cung Chủ đỏ mặt lên, bà cố nín một giây nữa, hai chân bắt đầu run.

Tiểu Linh Ngư ngáy ô ô, như vậy là chàng ngủ say rồi.

Bồng Lân Tinh run người lên, mừng tượng đang đối đầu với một địch thủ lợi hại. Mà có lẽ đối với một kẻ kinh địch, bà cũng không hề run người như vậy !

Thế thì tại sao !

Tiểu Linh Ngư chột cười sằng sặc, thốt:

- Bây giờ chắc người không còn trách cứ ta vô lễ nữa ! Trái lại, người nên cảm kích ta mới phải !

o0o

Còn ai kháng cự lại được cái sự mắc đại tiểu tiện ?

Việc đó, bất cứ ai cũng phải làm, dù thuộc thành phần tốt đỉnh.

Cuối cùng rồi hai chị em Cung Chủ cũng phải làm cái việc đó, bất quá chậm hơn các người khác, chậm vì hai bà cố gượng nín.

Hai bà cũng không còn đứng như trước nữa. Bây giờ thì hai bà đã ngồi xuống luôn.

Vừa lúc đó nơi đỉnh nhà, một lỗ hổng bày ra, qua lối hổng, một quả bưởi rơi xuống.

Trong trường hợp này, một quả bưởi có giá trị trên một đỉnh vàng.

Ăn một múi thôi, có thể người ta chi trì thêm một thời gian nữa, chờ Hoa Vô Khuyết đến.

Nhưng vấn đề là chia quả bưởi cho bốn người, chia một cách công bình !

Chia cách nào ?

Tô Anh sững sốt nhìn quả bưởi.

Nàng không tưởng là một quả bưởi có thể thu hút tâm tư nàng đến mức độ đó !

Nào phải riêng một mình nàng đâu ? Chị em Di Hoa Cung Chủ cũng biến sắc mặt từ lúc quả bưởi rơi xuống.

Một thực vật, vừa có cái, vừa có nước, rất thích hợp trong lúc này, ăn nó vừa được no, vừa hết khát.

Dù là tạm, có vẫn hơn không !

Lân Tinh Cung Chủ từ từ đứng lên.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Không ngờ một bậc cao quý như Di Hoa Cung Chủ cũng nhặt cái thứ rơi rớt của thiên hạ mà ăn ! Thú vị ghê !

Lân Tinh Cung Chủ vừa bước chân được một, bỗng dừng chân.

Hai bàn tay bà run lên, song mắt còn dán vào quả bưởi.

Tiểu Linh Ngư cười tiếp:

- Người đừng quên, Ngụy Vô Nha đang chong mắt nhìn người qua lỗ hổng ? Nếu mà người chụp quả bưởi, bóc vỏ ăn, thì lão ta sẽ cười vang âm lên cho mà nghe.

Các thớ thịt nơi mặt của Lân Tinh giật giật, bà cố nén lòng, song cái khổ là quả bưởi hấp dẫn cực độ !

Thà chết, bà không bao giờ để cho người ta có dịp cười bà, nhất là người ta lại là Ngụy Vô Nha !

Bà ngồi xuống.

Tiểu Linh ngư lại cười:

- Còn như ta, nếu ta nhặt vật đó mà ăn, thì chẳng ai cười cả. Bưởi da mặt ta dày hơn bức tường.

Chàng vụt đứng lên, bước tới, nhặt quả bưởi cầm tay.

Chàng bóc vỏ, lột ra làm hai phần.

Lúc thường, thì bưởi không quá thơm ngon như thế này. Bây giờ cả bốn người cùng nghe mùi thơm phưng phức của nó.

Tiểu Linh Ngư đưa lưỡi liếm qua một múi bưởi tẩm tất khen:

- Ngọt ! Thơm ! Không tưởng nổi ! Xem ra, có da mặt dày lắm lúc cũng có lợi lắm lắm !

Chàng day qua Tô Anh, hỏi:

- Người, cũng thuộc hạng mặt dày, người có thể chia một phần với ta ! Chịu không ?

Tô Anh cười đáp:

- Người là một kẻ cướp, kẻ cướp lại có lòng nhân từ chia của cho người khác, kẻ cũng là một sự lạ !

Tiểu Linh Ngư chia nửa quả bưởi cho Tô Anh, còn lại nửa quả, chàng đưa lên mũi ngửi, bỗng chàng đứng lên, bước tới trước mặt Di Hoa Cung Chủ, cười hì hì, hỏi:

- Các người không nhìn ta, song cũng nghe mùi thơm của bưởi chứ, phải không ?

Di Hoa Cung Chủ quay đầu nơi khác, không nhìn chàng.

Nhưng, Tiểu Linh Ngư đảo bước, chặn trước mặt hai bà, trao cho nửa quả bưởi, tiếp:

- Đây, nửa quả, phần của hai bà !

Yêu Nguyệt Cung Chủ mặt trắng bệch, giọng run run:

- Cầm đi nơi khác ! Ta không muốn người ... người ...

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Ta biết, các người không hề ăn thứ rơi rớt của kẻ khác, song ta cũng kính tặng hai người, thì cứ yên trí mà ăn.

Hai vị Cung Chủ cùng nhìn nhau, có vẻ sững sờ.

Lâu lắm, Lân Tinh hỏi:

- Người làm vậy là có ý gì ?

Tiểu Linh Ngư trầm ngâm một lúc:

- Một người sắp chết, có bảo trì được thể diện, thân phận, không chịu mang tiếng hèn kém, con người đó ta phải bội phục !

Chàng cười một tiếng, đoạn tiếp:

- Đó là ta kính lễ với các người, chẳng lẽ các người không tiếp thọ ?

Tô Anh giật mình, có thể là nàng hiểu chàng sẽ chia cho nàng nửa quả, song không tưởng chàng lại nhường phần mình cho kẻ khác.

Tiểu Linh Ngư trở lại bên cạnh nàng, mặt không lộ vẻ đắc ý mà cũng chẳng khó khăn, mừng tượng chàng đã ăn quá nhiều bưởi, còn thừa nửa quả, ăn hết rồi, nên cho người khác.

Tô Anh hỏi:

- Người ... ta không hiểu tại sao người làm vậy !

Tiểu Linh Ngư hỏi lại:

- Ta đã nói rồi đó ! Huống chi, nếu họ không sợ mất mặt, thì liệu ta và người có ăn được quả bưởi đó không ?

Tô Anh hỏi tiếp:

- Người cho hai bà nửa quả, sao còn cho ta nửa quả ? Người còn gì đâu ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Bưởi do ta lừa Ngụy Vô Nha mà có, tự nhiên ta phải chia chác với người, còn phần của ta, ta muốn cho ai, cứ cho, không can chi đến người !

Tô Anh nhìn chàng không chớp mắt, một lúc lâu, lắc đầu, thở dài, thốt:

- Người kỳ quái thật ! Ta không hiểu nổi người !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Là nam nhân mà để cho nữ nhân thấy ruột gan, thì còn thích thú gì nữa mà sống ? Bởi, con đường sống của nam nhân đó cầm như nghẽn lối rồi !

Tô Anh chia hai phần bưởi, trao cho chàng một nửa, dịu giọng bảo:

- Cầm lấy ! Kính lễ của ta đây. Vật vốn là của người, người cho ta, nó thuộc quyền sở hữu của ta. Tự nhiên, ta chia cho người.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không lấy

Tô Anh cau mày:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Miếng bưởi người trao cho ta, lớn hơn miếng của người. Đổi lại đi, thì ta lấy !

Tô Anh cười sằng sặc:

- Nếu sanh con mà nó giống người, ta sẽ bị chọc tức, dám chết được lắm !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Nếu vậy, người nên chết ngay bây giờ là hơn !

Tô Anh lấy làm lạ, hỏi:

- Tại sao ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Con do người sanh ra, nó phải giống ta, chứ giống kẻ khác, thì ta sẽ tức mà dám chết được lắm !

Tô Anh đỏ mặt, cắn môi mắng yêu:

- Quỷ ! Tiểu quỷ.

Tiểu Linh Ngư sửa lại:

- Quỷ là phải, chứ tiểu quỷ, người chưa sanh ra mà ?

- o O o -